

(1851) “ षूद क्षरणे ” (I-भ्वादि:-25. सक. सेट्. आत्म.)

क्षरणम्=निरसनम् । ‘ —निस्सरणम् ’ इति केचित् । ¹मधुसूदनः इत्यादिषु हिंसार्थकत्वमपि दृश्यते । ²सूदिता, ³सूदः, । सामान्यरूपाणि भौवादिककन्दतिवत् (163) बोध्यानि । चुरादावपि केचित् ‘ षूद ’ इति पठन्ति ; रूपेषु न कोऽपि विशेषः ।

(1852) “ षृन्मु हिंसार्थः ” (I-भ्वादि:-431. सक. सेट्. पर.)

‘ —भर्त्सनहिंसयोः ’ इति काशकृत्स्नः । उपदेशे नोपधोऽयं धातुः । ‘ षिन्मु— ’ इति मैत्रेयः । भौवादिकक्षोभतिवत् (316) रूपाण्यूह्यानि ।

(1853) “ षृन्मु हिंसायाम् ” (I-भ्वादि:-430. सक. सेट्. पर.)

‘ षिन्मु— ’ इति, ‘ सिन्मु — ’ इति च पाठभेदौ । यङन्तेषु अभ्यासे रीङ्, इति विशेषः ; ‘ सरीसृभकः—भिका ’ इत्यादीनि रूपाणि । सृभ्यम् । इतराणि रूपाणि भौवादिकतृपधातुवत् (772) बोध्यानि ।

(1854) “ षेलु गतौ ” (I-भ्वादि:-543. सक. सेट्. पर.)

‘ षेकृ— ’ इति केचित् । ⁴सेलुः । भौवादिककेलतिवत् (262) रूपाणि ऊह्यानि ।

(1855) “ षेवृ सेवने ” (I-भ्वादि:-501. सक. सेट्. आत्म.)

‘ —सेचने ’ इति केचित् । ⁵सेवृ— ’ इति परे । ⁶सेवा, ⁷सयूः, ⁸अनिल-

1. मधुं=तन्नामकमसुरं सूदयति=हिनस्ति इति मधुसूदनः । नन्द्यादिषु (3-1-134) पाठात् प्यन्तात् कर्तरि ल्युः । ‘ सात् पदायोः ’ (8-3-111) इति मूर्धन्यनिषेधः ।

2. ‘ सूददीप— ’ (3-2-153) इति ताच्छीलिकस्य अनुदात्तेत्त्वक्षणयुचो निषेधात् ‘ तृन् ’ (3-2-135) इति तृन् ।

3. पचायच् । सूदः=सूपकारः, पङ्कश्च ।

4. औणादिके उप्रत्यये रूपमेवम् । सेलुः=श्लेषमशत्रुरौषधविशेषः ।

5. मैत्रेयादयः दन्त्यादि पठन्ति, तत् षोपदेश-सोपदेशव्यवस्थापकभाष्यविरोधादुपेक्ष्यम् । तथा च भाष्यम्—(6-1-64) “ अज्दन्त्यपराः सादयः षोपदेशाः, स्मिह्स्वदिस्विदस्विजिस्वपयश्च ; सृपिस्सृजिस्तृस्त्यासेकृसृवर्जम् ” इति ।

6. ‘ गुरोश्च हलः ’ (3-3-103) इति ब्रियामकारप्रत्ययः ।

7. क्विपि ऊठि अयादेशे च रूपमेवम् ।

8. ‘ कर्मणि च ; येन संस्पर्शात् कर्तुः शरीरसुखम् ’ (3-3-116) इति कर्मण्युपपदे ल्युट् । ‘ उपपदमतिह् ’ (2-2-19) इति समासः ।

‘ येन संस्पर्शने कर्तुः शरीरसुखसम्भवः ।

तत्कर्मोपपदे ल्युट् स्यात् जनैरनिलसेवनम् ॥’ इति प्रक्रियासर्वस्वम् ।